

ДОНАЛД БИСЕТ НАДОЛУ

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

На петия етаж в една къща в Лондон живееше човек на име мистър Уолингтън.

Всяка сутрин в девет и половина той отиваше на работа. Преди да тръгне целуваше жена си, погалваше котката и отваряше чадъра си.

Винаги излизаше от къщи с отворен чадър.

— За всеки случай! — обичаше да казва той.

И нали живееше на петия етаж, никога не ходеше пеша по стълбите, а вземаше асансьора, независимо дали слизаше или се качваше.

Всеки път, когато влизаше в асансьора с отворен чадър, хората му се чудеха и питаха:

— Защо влизате в асансьора с отворен чадър? Та днес не вали дъжд?

— За всеки случай! — отговаряше мистър Уолингтън.

— Но ако на улицата видите, че няма дъжд, ще трябва да затворите чадъра.

— По-лесно е да затвориш чадъра, когато няма дъжд, отколкото да го отвориш, когато вали.

— Така е — съгласяваха се хората. — Всичко добро, мистър Уолингтън!

Портиерът на вратата го поздравяваше:

— Добро утро, мистър Уолингтън!

Портиерът носеше синя униформа със сребърни копчета. Той следеше всичко да работи добре — и асансьора, и звънеца на входа, и лампите на стълбището.

Веднъж, когато тръгваше за работа както винаги, мистър Уолингтън се качи в празния асансьор и посегна да натисне копчето „надолу“. Внезапно му щукна мисълта дали вместо него да не натисне копчето „нагоре“.

Сетне си помисли: „Още по-интересно е какво ще се случи, ако натисна едновременно двете копчета. Дали ще тръгна нагоре, или ще остана на място? Разбира се, това не бива да се прави. Въпреки това, ще ги натисна, да видим какво ще стане“.

И той натисна двете копчета.

Едва дръпна пръста си и се разнесе ужасен трясък — сякаш цистерна за мляко се блъсна в локомотив. Асансьорът се разцепи на

две и едната му половина тръгна нагоре, а другата — надолу. Самият мистър Уолингтън полетя надолу с чадъра си като с парашут.

„Ох, ох, как ще се ядоса портиерът! — помисли си той. — Голям късмет извадих, че чадърът ми беше отворен.“

Когато мистър Уолингтън се приземи, портиерът вече го чакаше и от притеснение пристъпваше от крак на крак.

— Така-така, мистър Уолингтън — рече той. — Така-така!

— Добро утро, господин портиер — поздрави мистър Уолингтън.

— Д-д-днес времето е чудесно!

И той излезе на улицата, а портиерът въздъхна:

— Ах, ах, какъв пакостник се оказа мистър Уолингтън!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.